

1. KAPITOLA

„Promiňte, jdu trochu pozdě,“ omluvil se George Biddock. „Musel jsem se zastavit u tetičky. Je jí už přes devadesát, špatně slyší a nohy jí neslouží, ale jinak jí to ještě skvěle myslí.“

„Chápu,“ utrousila Meredith Mitchellová a významně mrkla na hodinky. „Ano, úctyhodný věk. Říkala jsem vám, pane Biddocku, že ráno pospíchám na vlak.“

„Tak už běžte, paninko,“ opáčil George přívětivě. „Ještě ho stihnete.“ Tvářil se, jako by dobíhání vlaků považoval za zábavné povyražení. „Mám vaše náčrtky i všechna svoje měření s sebou.“ Aby to potvrdil, vytáhl z kapsy pár pomuchlaných papírů se záhadnými čmáranicemi modrou tužkou.

Stáli u hlavních dveří do Meredithina krajního řadového domku. George sevřel rty, přešel fasádu zkušeným pohledem a zastrčil plánky zpátky do kapsy, kde podle Meredithina podezření už zůstanou. Zamyšleně se na něj zadívala a přemítala, jestli se rozhodla správně, když si na přístavbu malé verandy najala právě pana Biddocka.

Byl to místní všeměl, a jakmile bamfordští obyvatelé slyšeli, že někdo potřebuje drobné stavební úpravy, jednomyslně radili: „Na to potřebujete George Biddocka.“

Pokud by se někdo na George neobrátil, považovali by to za téměř osobní urážku. Když se Meredith zmínila před sousedkou paní Crouchovou, že by si ke skromnému domečku nechala přistavět malou verandu, bylo jí dle očekávání doporučeno, aby oslovila právě George.

„Takovou maličkost vám udělá v cukuletu.“ Navíc měla paní Crouchová v kuchyni na sově z tvrdého kartonu barevnou voskovkou napsané Georgovo telefonní číslo. Kostky byly vrženy. Musel to být George Biddock.

Na dnešek se Meredith v práci na ministerstvu zahraničí domluvila, že přijde o něco později, aby na něj počkala. Musela s ním doladit posledních několik drobností, než nastoupí na vlak do Londýna a George se pustí do práce. Včera večer přivezl starým rozrachoceným nákladákem dřevo a pár pytlů s cementem, které složil vedle cesty a pečlivě přikryl igelitem.

Meredith se zdálo, že veranda je vynikající nápad. Doufala, že díky přístavbě ušetří za vytápění, protože na chodbu táhlo. Navíc každý, kdo stál v deštivém počasí u hlavního vchodu, promokl skrz naskrz. Poté, co celou zimu při hledání klíčů mokla přede dveřmi, se rozhodla, že s tím na jaře musí něco udělat.

George tu zakázku přijal se slovy: „Jo, Doris Crouchová říká, že chcete rustikální verandu.“ Ještě štěstí že jsem se na něj obrátila, pomyslela si Meredith, protože šeptanda mě předešla.

Aby byla upřímná, měla pocit, že řemeslník ví, o čem mluví, a navrhl rozumnou cenu. Současně hodlala objasnit spoustu věcí hned na začátku, protože se bála, že jinak George postaví něco, co mu bude připadat praktické, ale jí se to nebude líbit. Teď na ni však poprvé zaútočily skutečné pochybnosti, jestli se na něj může spolehnout. Bylo od něho pěkné, že se zastavil u staré tety. Samotnému Georgovi táhlo na sedmdesát, takže ji nepřekvapila tetiččina devadesátka. Na druhou stranu doufala, že to není jen obvyklá výmluva pro pozdní příchod, nebo že se neukáže, že dotyčná osoba vůbec neexistuje. Přesto nakonec přišel, vysoká vytáhlá postava oblečená ve starém pracovním obleku a roztrhaném pleteném svetru. Rukávy mu končily vysoko nad zápěstími a silné, větrem ošleha-

né ruce volně visely podél boků. Na plešatící hlavě seděla zamaštěná kšiltovka. Zpoza ucha mu vyčníval pahýl tužky a za druhým měl nezapálenou cigaretu.

„Tak vás tu tedy nechám,“ pronesla.

„Hm,“ zabručel George nepřítomně. Dávno už ji pustil z hlavy a jeho tón naznačoval, že pokud se tu Meredith bude ještě ochomýtat, jen se mu bude plést pod nohama.

Vycouvala autem z garáže a chystala se vyrazit na nádraží. Na poslední chvíli stáhla okénko a zavolala: „Telefonní číslo jsem vám dala, vidíte? Zavoláte mi, kdyby se objevil nějaký problém?“

„S takovouhle prkotinou?“ utrousil George. „To bude hračka. Jen klidně jeďte. Až mě tu Doris Crouchová uvidí, určitě postaví na kafe.“

Proboha. Meredith vytáhla okénko a pokusila se na George i na jeho pracovní postupy zapomenout. Jednou se na něj obrátila a nic jiného jí nezbyvalo. Každopádně neměla čas se hádat.

Tohle zpoždění jí trochu zkrížilo plány. Parkoviště u nádraží bylo plné, takže musela zajet až na vzdálený konec a nechat auto na hrbolatém okraji trávníku. To místo sice patřilo do areálu a mohla na něm stát, ale když vyklouzla z předního sedadla a ucítila, jak se jí vysoké podpatky boří do bláta, její nálada ještě poklesla.

Možná že důvodem k rozhodnutí nechat George postavit verandu nebylo ani tak deštivé počasí jako spíš Meredithino rozpoložení. Život se nevyvíjel úplně podle jejích představ a domnívala se, že by ho měla mít líp pod kontrolou. Pochopitelně to všechno souviselo s Alanem a jeho nabídkou k sňatku. Přijal její odmítnutí s bohorovným klidem, jako by si byl jistý, že si to Meredith časem rozmyslí.

To neudělám, opakovala si mnohokrát, když někam jela, sprchovala se, myla nádobí, čistila si zuby a zdánlivě plnila pracovní povinnosti. Vlastně si to připomínala při každé aktivitě, kterou zrovna plnila. Takové jasné předse-

vzetí by v ní mělo vyvolat klid, ale místo toho prožívala jen trvalou nespokojenost. Obviňovala Alana, že se kvůli jeho postoji cítí prachbídne a navíc bojovně kope kolem sebe. Proto se rozhodla vytrýbit svůj životní styl.

Stavba verandy nebyla to jediné, k čemu se za tím účelem odhodlala. Poslední dobou přestala až příliš dbát na své oblečení a celkový vzhled. Nikdy si nepotrpěla na poslední módu a asi ani nepotrpí, ačkoli byla dost vysoká, aby se stala profesionální modelkou. Ale už v dětství jí dávali najevo, že není žádná kráska. „Ještě štěstí že má Meredith něco v hlavě!“ prohodila kdysi v jejím doslechu jedna dobrosrdečná teta. „Protože svým obličejem díru do světa neudělá.“

Když o tom Meredith v dospělosti uvažovala, došla k závěru, že by bylo velice těžké udělat s tímhle obličejem díru kamkoli. Tehdy ji ta poznámka moc neranila a ani později se tím netrápila. Na druhou stranu právě včera sdělila svému odrazu v zrcadle, že na to, aby člověk vypadal, jako by se slovy téže tety prodíral roštím, žádná výmluva neexistuje.

Protože dnes ráno měla o něco víc času na přípravu, strávila ho úpravou svého zevnějšku. Vzala si nový červenohnědý kostým a pečlivě si učesala hnědé vlasy ostříhané na mikádo. I boty byly poměrně nové, ačkoli teď se oba podpatky ztrácely v nánosu bláta. Neměla však čas si je otřít. Vlaku se blížil do stanice. Meredith zamkla auto, povytáhla si přiléhavou sukni a s diplomatkou v ruce se obdivuhodnou rychlostí vyřítila přes parkoviště. Proběhla nádražním vchodem a dorazila na nástupiště, právě když se dveře vlaku se syčením otevřely. Skočila dovnitř a ztěžka dosedla na nejbližší sedadlo.

Jednou z výhod pozdějšího cestování je výrazně nižší počet spolucestujících. Místo aby se mačkala v nevrším potícím se davu, mohla si vybrat, kam se ve voze, kde bylo jen několik pasažérů, posadí. Naproti ní si nějaký

muž četl noviny. Přesto od nich odtrhl oči na dost dlouho, aby si důkladně prohlédl její nohy. Meredith se snažila stáhnout sukni, jak jen to šlo. O něco dál si povídaly dvě ženy a na druhém konci vagonu sebou ve vlastním světě pošukbával a kýval hlavou nějaký puberťák se sluchátky na uších. Položila si diplomatku na vedlejší sedadlo a zašátřala v ní po kapesníku, aby si očistila boty. Dveře se hlasitě zavřely a vlak vyjel ze stanice. Nedostal se ale ani tak daleko, aby nabral skutečnou rychlost, znovu zpomalil a zastavil se. Meredith s botou v jedné ruce a s kapesníkem v druhé vykoukla z okna.

Nacházeli se jen kousek od opuštěného ne moc vysokého viktoriánského viaduktu ztraceného v lesích. Na obou stranách tratě se zvedal strmý sráz zarostlý kopřivami většinou zčernalými po zimních mrazech, ale mezi nimi se už dralo k životu několik zářivě zelených výhonků. Ostružiní a mladé semenáčky bezů se mísily s loňskými přebujelými větvičkami ozdobné komule, která s oblibou obrůstá všelijaké kouty a pukliny a často raší v úzkém prostoru mezi železničními tratěmi. Téhle právě pučely listy. Mezi nimi i za nimi vyrážely vytáhlé stromky a propletená změť plazivého porostu se táhla až na vršek náspu. Ale úplně vpředu...

Meredith se zastavilo srdce úlekem. Přímo naproti sobě uviděla velkou smaragdově zelenou žábu, která na ni upírala vypouklé zlomyslné oči.

Byla vyrobená z měkké chlupaté látky a visela na nejnižší březové větvi zachycená na jednom popruhu. Meredith si uvědomila, že je to batůžek ve tvaru komiksových zvířecích postaviček. Co tady dělá? Zdálo se, že je čistý, suchý a nepoškozený. Vlastně zbrusu nový. Je smutné, že lidé vyhazují odpadky do přírody. Nákupní vozíky ze supermarketů, staré rámy postelí a černé igelitové pytle se často objevují na těch nejnepravděpodobnějších místech. Ale tohle stvoření s groteskním a trochu i výhrůžným výrazem nevypadalo jako starý krám. Meredith se zamračila.

Muž naproti ní odložil noviny, a když si všiml, že se jeho spolucestující soustředěně dívá z okna, prohodil: „Budují tu novou trať. Včera jsme zastavili na úplně stejném místě. Za chvíli nás pustí dál.“

„Hm,“ zabručela Meredith nepřítomně. Jindy by ji možná další zdržení dne, který už takhle začal se zpožděním, rozladilo. Jestli to takhle půjde dál, objeví se v kanceláři nejdřív na oběd. Ale žabí výraz s vypoulenýma očima upoutal její pozornost natolik, že mužova slova skoro nevnímala. Pokrčil rameny, vytáhl mobilní telefon a začal obvolávat všechny, koho mohla jeho nepříjemná situace zajímat, a pravděpodobně i několik dalších, kterým na ní ani v nejmenším nezáleželo.

„Haló, Rogere? Přijdu o něco později...“

Teď, když Meredithiny oči přivykly zastíněnému břehu, dokázala podrobněji rozeznat chaotickou změň porostu. Zdálo se, že nahoru mezi vegetací vede nějaká pěšinka, ačkoli si neuměla představit, z jakého důvodu by sem kdo slézal. Pokud ovšem vloni na podzim ostružiny nepřilákaly neohrožené sběrače, kteří se nedají zastrašit burácejícími vlaky.

Najednou se ze země vznesl velký černý stín, zamířil ke korunám stromů a potom s máváním křídel přelétl přes viadukt. Potlačila nervozitu. Byla to jen vrána, která na zemi sháněla potravu. Tady dole musí mrchožrouti snadno najít kořist – mrtvé ptáky, myši nebo zbytky liščí hostiny. Přesto se Meredith zmocnil neklid. Mohla za to ta žába, její lesklé vypouklé oči a bizarnost celé této situace. Kde se tu krucinál vzala? Meredith přitiskla nos k oknu a pokusila se zaostřit.

„Ahoj, Jamesi, uvízl jsem ve vlaku...“

Muž naproti ní zřejmě hodlal zatelefonovat všem ze svého adresáře. Meredith odtrhla pohled od žáby a konečně si očistila boty. Vstala a zamířila ke koši na odpadky, aby se zbavila špinavých kapesníků. Když se vrátila

na místo, její spolucestující právě zdržoval od běžných ranních povinností nějakou ženu jménem Cathy.

Meredith se opět zadívala na žábu. Vlak se dal trhavě do pohybu a batůžek se v závanu větru rozhoupal, jako by jim symbolickýma plyšovýma rukama (nebo nohama, pokud by měla být přesná) mával na rozloučenou.

„Sbohem,“ zamumlala Meredith mimoděk. Muž naproti ní uložil telefon a pohlédl na ni. Zvedl noviny a znovu se za ně ukryl, jako by to byl štít. Nejspíš si myslel, že pokud cestuje po Británii vlakem, občas se nevyhne setkání s nějakým cvokem. Mladá žena naproti němu sice nevypadala jako blázen, ale člověk nikdy neví.

Pomalou popojížděli po trati, nejdřív do stínu tyčícího se starého viaduktu a potom opět vyjeli na slunce. Kousek od trati stáli dělníci ve fosforeskujících oranžových vestách, opírali se o lopaty a lhostejně pozorovali projíždějící vlak. Pak lokomotiva nabrala rychlost a brzy se řítily po kolejích, jako by se strojvůdce snažil dohnat ztracený čas. Zelená žába zapadla do koutku Meredithiny mysli a skončila tam v přechodném zapomnění.

„Promiň, že jdu pozdě,“ omluvila se Meredith Geraldovi, s nímž se dělila o prostornou kancelář. „Ptal se po mně někdo?“

„Ne,“ odpověděl její kolega vesele. „Ale když už jsi tady, skočím si na oběd. Půjdeš taky?“

Meredith si představila kantýnu a zavrtěla hlavou. „Sní-dala jsem pozdě a mám s sebou jablko a buráky.“

„Chystáš se na výlet do zoo? Tím, co máš s sebou, se krmí šimpanzi.“

„Moc milé, Geralde.“

„Já potřebuju pořádný oběd,“ utrousil. „Uprostřed dne miluju teplé jídlo.“

„Copak se stalo? Maminka už ti nevaří?“